

Marie Force

Usodna afera

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

*Za Sam in Nicka, ki sta me popeljala na nepozabno potovanje
– na več načinov.*

1. POGLAVJE

Najprej ga je zadel smrad.

»Fuj, kaj za vraga pa je to?« Nick Cappuano je ključke spustil v žep svojega plašča in stopil v prostorno, lepo urejeno stanovanje v Watergatu, ki ga je njegov šef, senator John O'Connor, podedoval od svojega očeta.

»Senator!« Nick je skušal ugotoviti, od kod prihaja oster kovinski vonj.

Ko se je sprehodil do dnevne sobe, je opazil kose obleke, ki jo je John nosil prejšnji dan, ki so bili razmetani po kavčih in stoli ter so ležali na poti do spalnice. Klical je prejšnji večer, da bi se pogovoril z Nickom, potem ko se je na večerji sestal z vodjo virginijske demokratske stranke, in je rekel, da je na poti domov. Nick je svojega šestintridesetletnega šefa spomnil, naj vključi alarm.

»Senator?« Johnu ni bilo všeč, kadar ga je Nick klical tako,

ko sta bila sama, toda Nick je vztrajal, da morajo ljudje v Johnovem življenju spoštovati njegov naziv.

Nenavadni smrad, ki se je širil po stanovanju, je pri Nicku vzbudil zaskrbljenost. »John?«

Stopil je v spalnico in zasopel. John je ves okrvavljen sedel na postelji, oči je imel odprte, toda odsotne. Nož, ki mu je prebadal vrat, ga je držal na mestu, naslonjenega ob vzglavje postelje. Roke so mu počivale v luži krvi v naročju.

Zadnje, kar je Nick opazil, preden si je z roko pokrila usta in stekel v kopalnico bruhat, je bilo, da nekaj visi iz Johnovih ust.

Ko se mu je želodec končno umiril, se je Nick vzravnal in postavil na majave noge, si s hrbtno stranjo dlani obrisal usta ter se naslonil na umivalnik in čakal, če bo moral ponovno bruhati. Tedaj mu je zazvonil prenosni telefon. Ker se ni oglasil, je zavibriral pozivnik. Nick ni vedel, kako naj odgovori, kako naj izreče besede, ki bodo spremenile vse. *Senator je mrtev. John je bil umorjen.* Želel se je vrniti, ko je še vedno sedel v svojem avtomobilu in se jezil, ker je predvideval, da bo njegova največja težava tisti dan, kaj naj stori z otročjim moškim, za katerega je delal, ki je ponovno prespal bujenje.

Nick je pomislil nazaj, ko sta se z Johnom prvič srečala. Bilo je na Harvardu, v prvem letniku pri predavanju iz zgodovine. Njuno skoraj dvajsetletno prijateljstvo je sestavljalo na stotine drobcev. Kot da bi se hotel prepričati, da ga njegove oči niso prevarale, se je sklonil naprej, da bi pogledal v spalnico, in se zdrznil ob pogledu na svojega najboljšega prijatelja – on ga je imel za brata – ki je bil zaboden v vrat in prekrit s krvjo.

Nicka so v očeh zaskелеle solze, toda ni se jim hotel vdati. Ne zdaj. Morda pozneje, toda ne zdaj. Njegov telefon je ponovno zazvonil. Tokrat je segel po njem in ugotovil, da ga kliče Christina, namestnica vodje kabineta, toda ni ji odgovoril. Namesto tega je odtipkal številko 911.

Globoko je zajel sapo, da bi umiril razbijanje srca, in se nadvse potrudil, da ga ni popadla histerija, ko je rekel: »Prijavil bi umor.« Povedal je naslov in se opotekel v dnevno sobo, da bi počakal na policijo, ves čas pa si je iz glave skušal pregnati podobo svojega mrtvega prijatelja, podobo, za katero je že zdaj vedel, da ga bo preganjala do konca življenja.

Dvajset dolgih minut pozneje sta prispela dva policista, se na hitro razgledala po spalnici in poklicala okrepitev. Nick je bil prepričan, da nihče od njiju ni prepoznal žrtve.

Počutil se je, kot da ga je posrkalo v vodni vrtinec, ki ga vleče vse dlje in dlje od varne obale, da se mora zelo nagarati za vsak vdih. Policistom je povedal, kaj se je zgodilo – njegov šef se ni prikazal v službi, zato se je oglasil pri njem in ga našel mrtvega.

»Kako je tvojemu šefu ime?«

»Ameriški senator John O'Connor.« Nick je opazoval dva mlada policista, ki sta v hipu prebledela, nato pa sta še enkrat poklicala okrepitev.

»Še en škandal v Watergatu,« je Nick slišal zamrmrati enega od njiju.

Njegov prenosni telefon je ponovno zazvonil. Tokrat je odgovoril.

»Ja,« je rekel tiho.

»Nick!« je kriknila Christina. »Kje za vraga pa sta vidva? Trevor doživlja srčni napad!« Mislila je na njihovega direktorja za stike z javnostmi, ki je za to jutro za senatorja uredil intervjuje, ki so sledili drug drugemu.

»Mrtev je, Chris.«

»Kdo je mrtev? O čem pa govoriš?«

»John.«

Njen tihi stok mu je strl srce. »Ne.« Ni bila skrivnost, da je bila brezupno zaljubljena v Nicka. Da se je obnašala profesionalno in glede svojih čustev nikoli ne bi ničesar ukrenila, je bil tudi en od mnogih razlogov, zakaj jo je Nick spoštoval.

»Žal mi je, da sem kar tako bleknil.«

»Kako?« je tiho vprašala.

»Zaboden v postelji.«

Njen žalostni stok je odmeval skozi telefon. »Toda kdo ... hočem reči, *zakaj?*«

»Policisti so tukaj, toda ničesar še ne vem. Prosim te moram za preložitev glasovanja.«

»Ne morem,« je rekla in šepetaje dodala: »Zdaj ne morem razmišljati o tem.«

»Moraš, Chris. Tisti zakon je njegova zapuščina. Ne smemo pustiti, da bi ves njegov trud bil zaman. Lahko to storiš? Zanj?«

»Ja ... okej.«

»Zbrati se moraš zaradi osebja, toda ne povej jim še. Ne, dokler ne obvestimo njegovih staršev.«

»Oh, bog, ubogi njegovi starši. Ti moraš to storiti, Nick. Bolje, da slišita od tebe kot pa od policistov, ki jih ne poznata.«

»Ne vem, ali bom zmoget. Kako naj človekoma, ki ju imam rad, povem, da je bil njun sin umorjen?«

»On bi želel, da bi ti to storil.«

»Verjetno imaš prav. Bom videl, ali mi bodo policisti dovolili.«

»Kaj bova brez njega, Nick?« Zastavila je vprašanje, ki je mučilo tudi njega. »Ne morem si predstavljati tega sveta in tega življenja brez njega.«

»Tudi jaz ne,« je rekel Nick, saj je vedel, da bo življenje brez Johna O'Connora povsem drugačno.

»Je res mrtev?« je vprašala, kot da bi hotela samo sebe prepričati, da gre le za kruto šalo. »Nekdo ga je ubil?«

»Ja.«

Pred šefovo pisarno si je detektivka narednica Sam Holland z rokami poravnala svetlo rjave lase, ki jih je imela v službi spete, se uščipnila v lica, da je dobila malo barve, saj je bila videti, kot da tedne ne bi videla dnevne svetlobe, in si poravnala siv suknjič, ki ga je nosila čez rdečo majico z okroglim izrezom.

Globoko je zajela sapo, da bi si pomirila živce in svoj kronično razdražen želodec, nato je odprla vrata in stopila v pisarno. Tajnica načelnika Farnswortha jo je pozdravila z nasmeškom. »Kar naprej, narednica Hollandova. Čaka vas.«

Čudovito, je pomislila Sam, ko se je blede nasmehnila tajnici.

Preden bi podlegla želji, da bi stisnila rep med noge in zbežala, si je nadela resen izraz in zakorakala naprej.

»Narednica.« Načelnik, moški, ki ga je nekoč klicala stric Joe, je vstal, obšel veliko mizo in jo pozdravil s čvrstim stiskom roke. Njegove sive oči so begale po njej z zaskrbljenostjo in sočutjem, kar je bilo novo od 'tiste nezgode'. Sovražila je razlog za oboje.
»Videti si dobro.«

»Tudi počutim se tako.«

»Vesel sem, da to slišim.« Namignil ji je, naj sede. »Kavo?«

»Ne, hvala.«

Po tem, ko je sebi nalil skodelico, je pogledal čez ramo.
»Skrbelo me je zate, Sam.«

»Žal mi je, da sem ti povzročala skrbi in ker sem osramotila oddelek.« To je bila prva priložnost, da se je lahko iz oči v oči pogovorila z njim, odkar se je vrnila z mesec dni dolgega administrativnega dopusta, med katerim je ves čas vadila stavek. Mislila je, da ga bo lahko izrekla s prepričljivo iskrenostjo.

»Sam,« je zavzdihnil, ko ji je sedel nasproti ter v svojih velikih dlaneh pestoval lonček. »Ničesar takega nisi storila, s čimer bi osramotila sebe ali oddelek. Vsi delamo napake.«

»Vsi pa ne delajo napak, katerih posledica je smrt otroka, narednik.«

Dolgo je zrl vanjo, to je bil napet trenutek, kot da bi se o nečem odločal. »Senatorja Johna O'Connorja so to jutro našli umorjenega v njegovem stanovanju.«

»Kristus,« je zasopla. »Kako?«

»Nimam še vseh podatkov, toda iz tega, kar so mi do zdaj povedali, sklepam, da je bil razkosan in zaboden v vrat. Našel naj bi ga njegov šef kabineta.«

»Nick,« je rekla tiho.

»Kako, prosim?«

»Nick Cappuano je O'Connorjev šef kabineta.«

»Ga poznaš?«

»*Poznala* sem ga. Leta nazaj,« je dodala, presenečena in vznemirjena, ker je odkrila, da ima spomin nanj še vedno moč nad njo, da ji poskoči srce, če samo izgovori njegovo ime.

»Primer sem dodelil tebi.«

Presenečena, ker ji je tako močno zaupal, da ji je odredil pravo delo, po katerem je tako hrepenela vse od svoje vrnitve na dolžnost, si ni mogla kaj, da ga ne bi vprašala: »Zakaj meni?«

»Ker to potrebuješ, prav tako jaz. Oba potrebujeva zmago.«

Mediji so ga neusmiljeno kritizirali, prav tako njo in ves oddelek, toda ker ga je slišala to priznati, jo je bolelo. Njen oče se je povzpел po lestvici skupaj s Farnsworthom, kar je bil verjetno poglavitni razlog, zakaj ima ona še vedno službo. »Je to preizkus? Če ugotovim, kdo je ubil senatorja, mi bodo vsi prejšnji grehi odpuščeni?«

Odložil je skodelico, se nagnil naprej in se s komolci naslonil na kolena. »Edina oseba, ki ti mora odpustiti, si ti sama, Sam.«

Jezna zaradi navala čustev, ki so jih spodbudile njegove nežne besede, se je Sam odkašljala in vstala. »Kje živi O'Connor?«

»V Watergatu. Dva policista sta že tam. Forenziki so že na

poti.« Izročil ji je listič papirja z naslovom. »Verjetno mi ni treba poudarjati, da je pri tem primeru treba ravnati izjemno diskretno.«

Prav tako pa mu ni bilo treba povedati, da je to edina priložnost za njeno odrešitev.

»Se federalci ne bodo hoteli vmešati?«

»Morda, toda nimajo pristojnosti, in to vedo. Dihali mi bodo za ovratnik, zato poročaj neposredno meni. Hočem izvedeti vse deset minut za tem, ko boš za to izvedela ti. Jaz bom zgladil zadevo s Stahlom,« je dodal, mislil je na poročnika, ki mu je običajno odgovarjala.

Ko se je namenila proti vratom, je rekla: »Ne bom te razočarala.«

»Še nikoli me nisi.«

Z roko na kljuki se je obrnila. »Govoriš zdaj kot načelnik policije ali kot moj stric Joe?«

Njegov obraz se je razlezel v rahel, toda iskren nasmešek. »Oboje.«

MARIE FORCE

Draž, skrivnosti, strast in napetost ... ta roman ima vse!

Usodna AFERA

K8 DIZAJN
grafično oblikovanje